

drágakincsekről szólna, melyek annyira szükségesek az életben. A szülőföldet ősünk kapták, élettér és örökség gyanánt. A honvágy bármikor fájdalmat okozhat az ember tudatában. Az itthon hagyott szülők, barátok képe mindig sajogva fog kísérni. És akárhova megy az erdélyi magyar, mindenütt – még Magyarországon is – idegennek, bevándoroltnak fogják őt tekinteni.

Mi, itthon, maradottak csupán csak imádkozhatunk. De ha nem egyetértően, nem ugyanahhoz a jogokat és kötelességeket adományozó Istenhez fohászunk, akkor Isten is csak sajnálattal tekint ránk. Énekelhetjük sokszor, hogy „Ne hagyd elveszni Erdélyt, Istenünk!”, de Teremtőnk rögtön vissza is kérdez, illetve szemünkre hányja mulasztásunkat. Mert mi vagyunk azok, akik nem egyetértően, hanem igenis szétszakadozva imádkozunk és élünk.

Jézus minket is erősíteni akar. Milyen jó, hogy most itt, templomunkban összegyűlhettünk az Ő nevében, az Ő céljaiért imádkozni. Hiszen mindannyian vágyakozunk Isten országáért. De vajon a Miatyánk imáján kívül még előfordul-e, hogy ugyanazt kérjük? Nagyon ritkán.

Jézus ezért határozza meg, hogy elég csak ketten vagy hárman ugyanazokat az áldásokat kérnünk mennyei Atyánktól, aki meghallgat és teljesíti is azokat. Lélekben pedig Jézus, az örök ember, és az örök Mester is jelen lesz életünkben, és tanításával állandóan táplálni fogja minden szent és tőle származó közös célunkat. Ámen.

SZABÓ ZOLTÁN

MÓZES, A SIKER EMBERE*

2Móz 15,13

E nyár elejei napokban a világ figyelme a Távols-Kelet két országára irányul: Japán és Korea felé. Ezekben a napokban ugyanis ott zajlik az egész világot megmozgató sportesemény, a négyévenként megismétlődő labdarúgó-világbajnokság. Az esemény emberek százazreit készíti arra, hogy időt és pénzt nem kímélve átélői legyenek a küzdelmeknek, emberek millióit szögezi a televíziók képernyője elé, hogy szemtanúi legyenek a mérkőzéseknek, amelyek néhány hét leforgása alatt eldöntik, hogy ki a legjobb, ki a legerősebb, ki érdemli meg a legnagyobb elismerést, kié lesz a babékoszorú, kié a siker?

A siker, amiért a sportpályákon, a sport törvényei szerint, a sport szellemében és keretei között folyik a küzdelem, de amelyért tulajdonképpen az életben is mindig és minden területen folyt és folyik a küzdelem. Mert a

* Elhangzott a Kolozsvári Rádió magyar nyelvű adásában 2002. június 19-én.

sikerre az embernek szüksége van. A siker eléréséért az ember mindig sokat készül, sokat tesz és áldoz, s ha elérte, öröm, megnyugvás, megelégedés, lelkesedés és új erő tölti el, újabb célok kitűzésére, új sikerek elérésére. A sikerre szükség van, mert az lendületet, önbizalmat ad, s megtanít arra, hogy érdemes készülni, fáradni, áldozni, mert ha mindezt tisztességgel, becsülettel teszi az ember, akkor jutalma, az eredmény sem marad el, megszületik.

E nyár elejei napokban ifjak százezrei, milliói, mint minden esztendőben, a megméretés, a vizsgák időszakát élik, s velük együtt éljük át az izgalmakat, a próbákat mi is – mint szülők, testvérek, rokonok. Az ifjak megméretetnek, bizonyosságot tesznek egy félév, egy év, vagy akár több év elvégzett munkájáról; arról, hogy tanultak-e eleget, tudnak-e eleget ahhoz, hogy előbbre lépjenek, hogy felkészült embereként lépjenek ki az igazi pályára: az életbe. Nevelők és tanulók, tanárok, szülők és diákok, mindnyájan ugyanarra vágyanak: a jó eredményre, a sikerre.

Az ember mindig és mindenütt a sikerre vágyik, a sikerre tör. A siker akkor születik meg, ha kitűzött célját eléri, ha munkájának gyümölcse beérik. Az elvetett mag sikere a csíra, amely áttöri a föld kérgét; a termőföld sikere a termés súlyától meghajló kalász; a napsugár sikere az aranyszöke érett búzamező, vagy az érett, édesen illatos gyümölcs. A diák sikere a jó eredménnyel letett vizsga, a tanár sikere a tudás erejétől duzzadó diák, a szülő sikere a jól nevelt, az életben helytállni tudó gyermek, az orvos sikere a meggyógyított, a társadalomnak egészségesen visszaadott ember, a színész sikere a jó előadás, a festő sikere a szemet-lelket gyönyörködtető alkotás, a zenész sikere a szívet-lelket megmozgató dallam, a munkás sikere a becsületesen elvégzett és eredményes munka. Ha életünk bármely területén sikert érünk el, az boldoggá tesz.

Vajon mi az igazi siker titka? Hogyan lehetünk tartósan sikeres emberek? A legfontosabb az, hogy a cél, amit magunk elé tűzünk jó, helyes legyen, az eszközök pedig, amiket célunk eléréséért felhasználunk, feleljenek meg az erkölcsi normáknak, és végül mindezekben nyugodjon meg a gondviselő Isten áldása. Ha ezek nincsenek meg, a siker csak látszólagos, hamar elmúlik, és bukássá válik. Nézzük csak az elmúlt század néhány, sikeresnek látszó politikusát:

Sztálin, aki szüntelen azt hangoztatta, hogy az emberek közötti anyagi egyenlőséget akarja megvalósítani, a társadalmi egyenlőséget, az egyenjogúságot és a szabadságot, közben emberek ezreit juttatta rabságra, küldte kényszermunka-táborokba, végeztette ki. Látszólag sikereket ért el, de ezek csak múlandóknak bizonyultak, mert a cél nem volt jó, az eszközök sem voltak helyesek, s így azokon nem nyugodhatott meg Isten áldása.

Hitler célja a világ feletti hatalom megszerzése volt, eszköze a fegyver, a háború. Évekig úgy tűnt, hogy sikeres ember. Aztán elképzelt világa összedőlt, és megsemmisült, mert céljai és eszközei helytelenek voltak.

A Szentírás sikeres emberei közül figyeljük meg Mózes életét. Mózes egy rabságba taszított nép gyermeke volt. E népnek nem volt hazája, méltósága, szabadsága. Egyiptom földjein dolgoztak, amit megtermeltek, azt elvették tőlük. A fáraók palotáinak tégláit taposták, s munkájuk bére csak a szűkös, szegényes eledel volt. Megpróbálták elvenni tőlük az anyanyelvüket, a hitüket, az emberi és nemzeti öntudatukat. Mózes ifjú korában mindezt megtapasztalta, felismerte. Népének méltóságáért, szabadságáért és hitéért indult harcba. Ez hallatta meg vele az égő csipkebokorból hangzó küldetést: Hozd ki az én népemet Egyiptomból! Szabadítsd meg a rabságból, és vidd a földre, amelyet én adok nekik! Adj e népnek törvényt és vallást, szabadságot és méltóságot. Én veled leszek, megtartlak téged!

Mózes e célt tűzte maga elé. Célja elérésében legfontosabb eszköze a hit volt. Istenben bízva könyörgött számtalanszor a fáraónál népe szabadon bocsátásáért. Istenben bízva buzdította népét az útrakelésre. Istenben bízva nyújtotta ki kezét a tenger felé, és választotta ketté annak hullámain. Istenben bízva vezette át népét a hullámok között. Istenben bízva fakasztott vizet a sziklából. Istenben bízva könyörgött, hogy a pusztai vándorlás idején népe eledelhez jusson. Istennek engedelmeskedve és benne bízva véste kőtáblákra a törvényt, és adta örök útmutatásként népének. Hitével sikert ért el, igazi sikert, tartós sikert, és népet teremtett. Mózes sikerének titka az volt, hogy a cél, amelyet maga elé tűzött ki, helyes volt. Eszközei – a hit és az Istennek való engedelmesség – jók voltak, s így Isten áldása megnyugodott életén, munkáján. Amikor sikerét megtapasztalta, hálátelt lélekkel köszönte meg Istennek minden segítségét. Hálaadó énekében tiszta lélekkel szólhatott: „Kegyelleddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre.”

Keressük a sikert, vágyunk a sikerre, szükségünk van rá. Tudnunk kell, hogy a sikerért jó célt kell magunk elé kítűzni, helyes eszközöket: becsületes munkát, lankadatlan fáradozást kell áldoznunk, Istenben kell bízunk, s Neki mindig hálát adnunk. Ámen.

SZÉKELY KINGA RÉKA

ISTEN TITKAINAK SÁFÁRAI*

1Kor 4,1–5

Ahogy közeledik az ősz, egyre több egér keres menedéket a kamrában. Védekezünk ellenük, csapdákat állítunk fel, és ők belesétálnak. Beleragadnak az olasz ragasztóba, megeszik a mérgezett magyar búzát, vagy hagyományosan felakasztják magukat. Mi pedig, kik sokszorosan erősebbek vagyunk náluk, vegyes érzésekkel adjuk át őket a macskának, a trágyadombnak, vagy a tűz lángjának. Valami birizgálja a torkunkat, mert tudatában vagyunk annak, hogy ilyen és hasonló cselekedetekkel a teremtett világ békeségét rontjuk, s beismerjük a természetes kiválasztódás elméletét, és már prédikációinkban nem méltázhatunk arról, hogy mily békés Isten szép világa, mert mi magunk is hirdetjük, hogy mindenkit valaki felfal. Esetleg azzal vigasztalhatjuk magunkat, hogy majd minket is felfalnak a kicsi állatok. Bánt az is, hogy egy egéren, egy gyenge, oktalan állaton éljük ki vadászszenvedélyünket. Bezzeg egy oroszlán elejtése, másféle vadászat volna az.

Mint minden helyzetben, itt is bölcsességet keresünk lelkünk megnyugtatására. Ennek így kell lennie, mondjuk. Mikor nincs elfogadható magyarázatunk, hirtelen átcsapunk az eleve elrendelés tana mögé. De hogy unitáriuságunkat is megőrizzük, kijelenthetjük, hogy életünk helyzeteinek 80 %-ban a szabad akarat, 20 %-ban pedig az eleve elrendelés magyarázata fogadható el. Elfogadható egyensúly, nemde?

Közeledik az ősz az egerek csapdába sétálnak. Mi pedig, lelkészek, évszaktól függetlenül belesétálhatunk azokba a csapdába, melyeket mások állítanak nekünk, vagy pont mi saját magunknak. Mi, Krisztus szolgálói, mi, Isten sáfárai, mi, akik elvárjuk, hogy fölöttünk senki más ne ítélkezzen, csak az Úr. Mert úgy gondoljuk mint Pál, hogy a mi sötétségünk titkait csakis Isten tudhatja, hasonlóképpen szívünk szándékát.

Nem vagyok még csak közepes biblikus sem, de feltételezem, hogy Pál Jézus Krisztus eljövételére gondolt, amikor azt mondta, hogy aki fölöttem ítélkezik, az Úr az, és hogy egyáltalán ne ítéljete, amíg el nem jön az Úr. Hosszú unitárius teológiai vitát lehetne folytatni arról, hogy hisszük-e Jézus újraeljövetelét, és ha igen, akkor hogyan képzeljük el. Az a Jézus jön-e el, aki 2000 évvel ezelőtt élt, vagy valaki más, de Jézus nevében, vagy valaki más, de Jézus lelkével. Világvége vagy újjászületés lesz-e, paradicsomi béke. Egyáltalán fontos-e az számunkra, hogy Isten ítéletét vagy dicséretét egy

* Elhangzott az ULOSz 2002. évi konferenciáján 2002. augusztus 28-án.